

Gert Sandlund

Han besökte Vargträsk för första gången någonsin midsommaren 2010 och...

– Jag ska ärligt erkänna att jag då tänkte, aldrig mer Vargträsk! Det var inte alls lockande på något sätt, säger Gert Sandlund som träffade sin särbo Margaretha Jonsson, med rötterna i just Vargträsk, för rätt så precis sju år sedan.

Innan vi går in på Gert Sandlund liv och leverne så här långt så förtydligar vi det faktum att särbon Margaretha, boende i Södertälje, via pappa Paul Karlsson alltså har sina rötter i Vargträsk.

Detta medan Gert är en riktig stockholmsgrabb från grunden och förutom lumpen som skyttesoldat på I 19 i Boden i slutet av 1960-talet inte hade så mycket norrländsk erfarenhet då han tog ihop det med Margaretha och fick stifta bekantskap med Vargträsk.

PROFFSMUSIKER

Men vi tar det från början...

Gert föddes och växte upp i Västberga, en förort söder om vår Kungliga Hufvudstad.

– Sen flyttade vi till Östberga bara en bit bort, berättar han.

Efter genomförd grundskola började han som 15-åring först jobba på en ICA-butik.

– Jag körde ut varor med packmoped, sen jobbade jag med posten inne på General Motors kontor ett tag, berättar Gert som dock tidigt kommit i kontakt med gitarrspelandet och

mellan åren 1964 och 1968 spelade professionellt i ett popband som hette "Raves" döpt efter en engelsk poptidning.

– Vi spelade runt om i hela Sverige, åkte hit och dit vilket var roligt och även fungerade ekonomiskt. Det var på den tiden mycket Beach Boys, Beatles och här hemma Hep Stars, säger Gert som sedan tog ett musikaliskt uppehåll under militärtjänstgöringen i Boden.

– Därefter spelade jag ett tag med en grupp som hette "Skinn och ben". Vi spelade mycket på klassiska Stockholmsställen som Stinsen och Engelen.

När vi nu är inne på musik i dåtid kan vi bläddra fram till nutid.

– Vi har faktiskt i Vargträsk i somras pratar om att vi skulle kunna göra en musikkväll eller något liknande, det finns ju några fler i byn som spelar och sjunger.

DREV FISKRÖKERI

1970 började Gert jobba på ett fiskrökeri i Huvudsta, Solna Rökeri, som han kort därpå tog över för att sen driva fram till år 2000.

– Det blev 30 år där, konstaterar Gert och berättar hur man köpte sill från Simrishamn och rökte böckling.

– Det var huvudvaran som vi sålde till stora grossister, men också till hallarna inne i centrala Stockholm. Sen kom också fiskaffärer med sina ålar och lax ut till oss och ville att vi skulle röka dessa, vi sysslade enbart med varmrökning.

Gert berättar om den primitiva miljön med gamla ugnar och att de fick såga och hugga veden själv.

– Det var ett rejält fysiskt arbete, men även om vi inte blev miljonärer på det så kunde jag och kompanjonen leva helt okej på det.

I slutet av 1990-talet kom dock många nya bestämmelser och regler för att bedriva en verksamhet likt denna.

– Dels hade vi kanske inte råd att bygga om och anpassa det hela till det nya regelverket, men sen kände jag också att kroppen hade fått nog varför vi stängde igen år 2000.

Till saken hör dock även att han under 1990-talet mer eller mindre dubbeljobbade och då kommer vi in på hans fascination av luftballongflygning.

– Det började med att jag i 40-årspresent 1988 fick en ballongflygning, svågern som var med på den trippen blev direkt så intresserad att han tog certifikat och då började jag hjälpa honom med att köra följevagn och annat.

MER OCH MER BALLONGFLYGNING

Och då väcktes även Gerts ballongintresse på stort allvar.

– Det tog ett år att ta certifikatet, jag utbildades för kommersiell flygning och började med det 1994. Jag hade dagar då jag steg upp just efter fyra på morgonen, hämtade fisk hos butikerna, åkte till rökeriet och jobbade, levererade fisk på hemvägen och vilade någon timme vid middagstid för att sen flyga på kvällen och ofta inte vara hemma förrän vid 01-snåret på natten, jag jobbade på tok för mycket där under 1990-talet, konstaterar Gert.

Efter att Solna Rökeri gått i graven tog han anställning hos en fiskegrossist i Årsta och då blev det i alla fall lite lugnare.

– Det var skönt att bara vara anställd, samtidigt tog jag ledigt därifrån lite då och då och flög på andra platser i världen, berättar han och räknar upp Tyskland, Schweiz, Österrike, Kina, Oman och Thailand som länder han flugit kommersiellt i.

– Att vi var i alpländerna berodde delvis på vårt stora intresse att åka skidor utför, säger Gert vars hustru gick bort i cancer år för tio år sedan.

2015 slutade han flyga och ser sig nu som pensionär.

– Jag krossade alla benen i en hand i maj 2015 då jag hjälpte sonen att tömma dagvattenbrunnar, jag fick en järngallerlucka över handen och det tog ett år innan det blev helt bra, säger Gert som dock inte flugit med ballong för sista gången.

– Även om det är mycket som måste stämma med hjälp och så är det mäktigt att flyga kring Vargträsk som jag gjort några gånger.

Den långa ballongkarriären är alltså inte slut än, men det är tvivelsutan en fascinerande resa från hobby och ett nytt intresse till att ha det som ett lönande arbete.

I dag bort Gert i Slagsta i Botkyrka i närheten av Kungens Kurva i södra Stockholm och är alltså särbo med Margaretha i Södertälje.

– Ingen av oss vill flytta, men jag skulle inte bli förvånad om det blir så att vi flyttar ihop ändå, menar han utan att ge någon hint om vem som då ger med sig och flyttar...

Det är alltså rätt så precis sju år som han och Margaretha nu har varit ett par och då närmar vi oss Vargträsk där hans första besök alltså inte blev så inspirerande.

BACKADE OM FÖRSÄLJNING

– Det hade börjat med att vi pratade om Vargträsk hos Elisabet (Margarethas syster) och hennes Urban och då hade jag inte ens sett något från Vargträsk på bild.

Nästa steg blev att de två paren åkte upp till Vargträsk midsommarhelgen 2010 för att förbereda inför en då planerad försäljning.

– Vi konstaterade att det fanns mycket att göra på gården och med husen.

Väl hemma i Stockholmstrakten igen började dock Margaretha tveka på att sälja.

– Hon ville inte det och året därpå åkte vi upp och städade, fixade och donade och började få allt bättre ordning där.

Sen har det hänt mycket i och på den gamla skolgården i Vargträsk.

– Det har varit oerhört mycket jobb vilket började med att vi målade om hela huset och koncentrerade oss på att få över Pauls fantastiska hantverk i miniatyr om byn Vargträsk och dess leverne till ekomuseet. Nu efter några år tycker vi dock att det blivit riktigt fint och gläds över att många i byn också tycker det.

– Som exempel förra sommaren när Henny Sölvebrand hälsade på oss kort innan hon gick bort och framförde hur glad hon var över att få se i vilket fint skick hennes barndomsskola nu var. Det värmdes mycket för oss.

Gångna sommar vistades Gert och Margaretha i Vargträsk under totalt hela tre månader.

– Vi åkte hem en sväng i augusti när min mor gick bort 93 år gammal, sen åkte vi tillbaka till byn och gjorde inte vinter där förrän tredje oktober.

MYCKET VED BLIR DET

Höstarbetet bestod i att fälla en massa träd

– Som nästa år ska bli ved, här har vi fått mycket hjälp av Leif (Edlund), Jan Östen och Tobias (Sölvebrand) och Siri och Allan (Blomqvist), tackar Gert. Överlag tycker jag det är en fantastisk stämning i den lilla Vargträskbyn.

Gert berättar målande om hur han trivs med lugnet i byn och att man nu inte behöver jobba i samma uppskruvade tempo som under föregående år.

– Nej, men nästa viktiga projekt är att hitta huvudvattenledningen och få till det och få in pumpen i jordkällaren. Planen är att kunna komma upp och fira nästa jul i Vargträsk, berättar Vargträskprofilen Gert Sandlund som från hemmet i Slagsta har på pricken 68 mil upp till vistet i Vargträsk.

GERT SANDLUND, VARGTRÄSKPROFIL

Ålder: 68 år.

Syssla: Pensionär.
Bor: Slagsta i södra Stockholm.
Familj: Särbo Margaretha, tre barn och tio barnbarn plus Margarethas barn och barnbarn.
Intressen: Åka skidor, flyga ballong samt musik och då främst gitarrspelande.

./.